

[Ole Bjørn Kraft.]

sætte Omraader og Befolkning paa Spil, som det enhver Tid maa være den danske Statsmagts Opgave at beskytte.

For at der ikke skulde mangle noget i den højtærede Forsvarsministers Udtalelser, i hele den agitatoriske Opbygning, han havde givet dem, uden Realiteter, uden Hensyn til den Virkelighed, vi debatterede, vendte Forsvarsministeren naturligvis ogsaa tilbage til Begivenhederne i 1920 og min Deltagelse i Valgkampen i Fredericia, som om det i Virkeligheden havde noget med dette Spørgsmaal at gøre. Jeg skal ikke følge Forsvarsministeren deri, at jeg kunde ønske at genopfriske hele denne Diskussion, alle disse Argumenter, det vilde ligge ganske udenfor den Sag, vi her behandler, men jeg vil dog gerne sige et Par Ord.

For det første som Grundlag, at alle danske Partier er naturligvis enige om, at den i 1920 fastsatte Grænse ligger fast, og Forsvarsministerens Bemærkninger havde jo derfor ikke nogen som helst Realitetsmening. Men dermed vil jeg ikke have sagt, at det Synspunkt, som mit Parti og jeg og ogsaa Venstremænd forfægtede i 1920, var forkert. Dermed vil jeg ikke have sagt, at det Argument, som vi førte frem — ikke for en Dannevirkegrænse, ikke for en Eidergrænse, thi herom var der ikke Tale, men det Argument, vi førte frem for, at Grænsen skulde gaa Syd om Flensborg By —, er blevet afsvækket af de Begivenheder, som har fundet Sted senere.

Vort Synspunkt var, at Flensborg udenfor Grænsen vilde være et urovækkende Element, fordi Byens Økonomi vilde komme til at lide under, at man skar det's naturlige Opland bort, og at man derfor ved at trække Grænsen Nord om Flensborg By kunde skabe Uro og Usikkerhed, som maaske kunde blive benyttet af vore Modstandere. Ser vi paa de Kendsgerninger, som foreligger for os nu med Hensyn til Udviklingen i Flensborg By og med Hensyn til de Argumenter, som f. Eks. en Mand som Greve Ernst Reventlow fremførte i det omtalte Interview, ser vi netop, at hele dette Synspunkt er blevet godkendt.

Derfor skulde Forsvarsministeren have ladet være med den billige Fornøjelse at lægge Diskussionen om i det Leje. Forsvarsministeren skulde hellere have givet Nationen saadanne Oplysninger, at man kunde være sikker paa, at saafremt Regeringen fik sine Planer gennemført, vilde der være skabt Sikkerhed for denne Grænse og for den Befolkning, der lever bagved Grænsen, med

Hensyn til pludselige og voldsomme Overraskelser.

Det ærede Medlem Hr. Axel Dam fremdrog et Spørgsmaal, som jeg gerne et Øjeblik vil dvæle ved. Jeg havde egentlig ment, at det ikke var rigtigt at fremdrage det under denne Diskussion for ikke at bortlede Opmærksomheden, og derfor mente jeg, at det fra mit Partis Side vilde være rimeligt at tale om dette Spørgsmaal under Finanslovdebatten, men naar det er fremdraget, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger dertil.

Det var angaaende den Traktat, som er blevet underskrevet i Genève med Hensyn til finansiell Hjælp til en Stat, der angribes eller trues med Angreb. Den er underskrevet af 28 Stater, og Indholdet gaar ud paa, at de Magter, der underskriver Konventionen, forpligter sig til at yde i visse Situationer finansiell Hjælp til en Stat, som bliver angrebet. Det er naturligvis tvivlsomt, hvor stor en Betydning en saadan Konvention vil kunne faa, men de Bemærkninger, jeg har at gøre, vender sig særlig mod, at den nuværende Regering er gaaet til at underskrive denne Traktat.

Denne Konvention understreger meget stærkt Solidaritetsprincippet. Naar Konventionen er ratificeret, vil det i Virkeligheden sige, at Spørgsmaalet om Neutralitet ikke længere eksisterer; thi det siger sig selv, at hvis en Stat under krigerske Forviklinger yder den anden Stat finansiell Hjælp, saa vil det ikke forblive uden Følger med Hensyn til, hvorledes den angribende Stat opfatter den Stat, der yder Hjælpen. En Tiltrædelse af Konventionen vil naturligvis derfor øge vore Forpligtelser og ogsaa øge vor Risiko for at blive inddraget i krigerske Forviklinger, og derfor forekommer det mig virkelighedsfjernt at knytte en saadan Konvention sammen med, at Regeringen fremsætter Lovforslaget om Afrustning.

Man tiltræder en Konvention i samme Øjeblik, som man vil lægge Landet værgeløst hen! Man tiltræder en Konvention, der kan føre en ind i Krigens System samtidig med, at man siger, at man vil udtræde af Krigens System! Dette er ulogisk og fuldt af Risiko, og derfor er der mellem det Lovforslag, Regeringen her har fremsat, og Underskrivelsen af denne Konvention en Modsætning til Stede, som jeg gerne vil understrege.

Jeg skal slutte med nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har fremsat om